ОЙ, ІШЛИ НАШІ ЗАПОРОЖЦІ
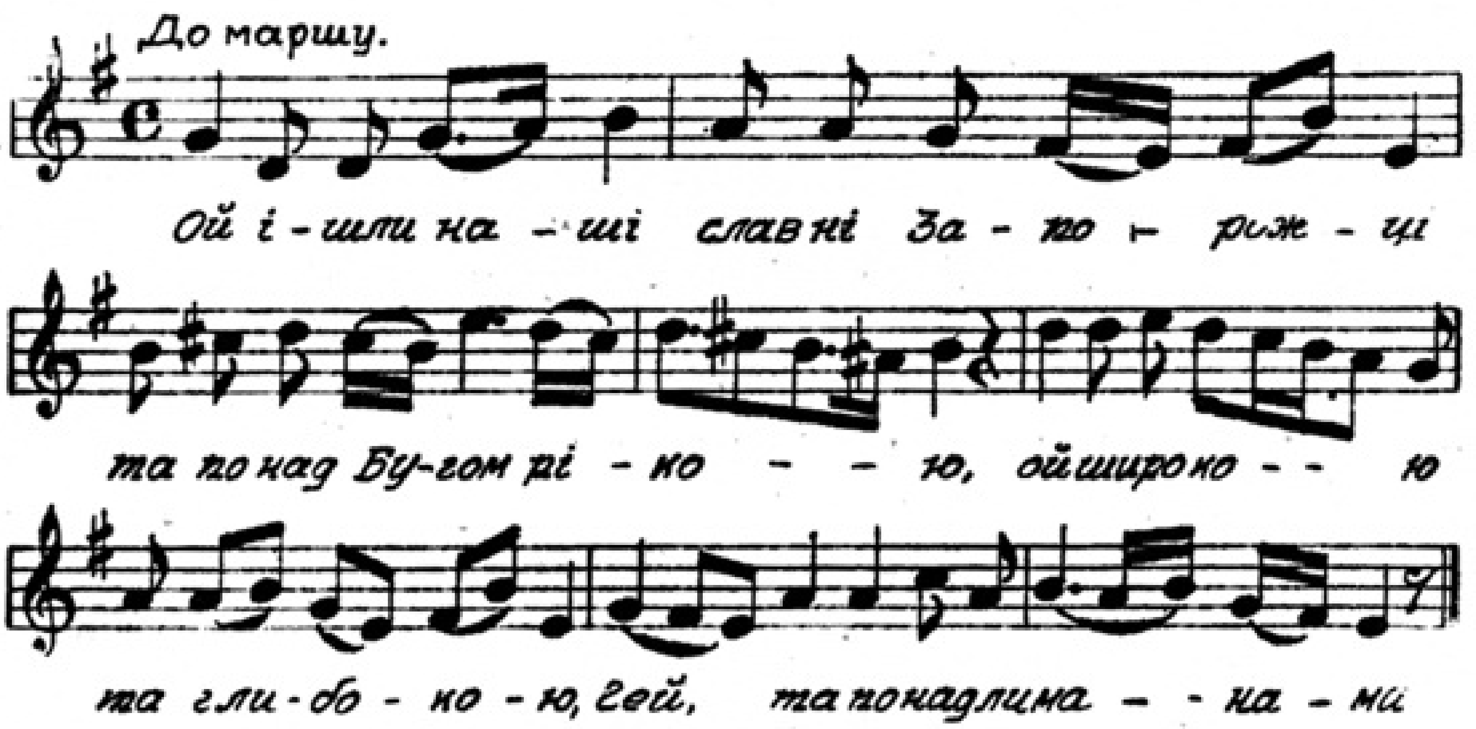
Ой, ішли наші славні Запорожці
Та понад Бугом рікою,
Ой, широкою та глибокою,
Гей, та понад лиманами.

Ой, вже наші славні Запорожці
У великому жалю,
Ой, не знали та поклониться
Та которому царю.

Ой, поклонилися тому турецькому,
Та що під ним добре жити,
Тільки за одно їм невесело,
Що їм свого брата бити.

Ой, пише москаль листи до кошового:
„Ой, ідіть до нас жити,
То оддам землю, як по давньому,
По Дністер гряницю".

— Ой, брешеш, брешеш, превражий москалю,
Це ж ти хочеш обманити,
Як підемо в твою землю,
То будеш лоби голити.

„Ой, не бійтеся, славні запорожці,
Та з цього нічого,
Ще ж я в свойому білому царстві
Та не зрадив нікого".

Ой, уже ж то славні запорожці
Та й невеселі стали,
Ой, облягли їх, облягли москалі
Всіма сторонами.

Вражі пани, руські ґенерали,
Єретичні сини,
Край веселий, степ широкий,
Та й занапастили.

Тече річка невеличка,
Та підмиває кручі,
Заплакали запорожці,
Та в Туреччину йдучи.

Ой, летіла куля з московського поля,
Та посеред Січі впала,
Ой, хоч пропало славне Запорожжя
Та і не пропала слава!

©Електронна нотна бібліотека хорової капели "Дударик"
www.library.dudaryk.ua